magten, hvis vi ville anvende den til et Posthus; men mere vedtages ikke angaaende Posthuset. Der kan ikke fra det ærede Flertal, hvortil jeg hører, i dette Øjeblik rejses nogen Indvending derimod. Drøftelsen i det enkelte og Overvejelse af, hvorledes Postforholdene i Odense skulle indrettes, er forbeholdt, og vi maa hævde, at den er forbeholdt." Det er rene og klare Ord, som aldeles ikke bleve modsagte her i Tinget. Det kan godt være, at Ministeren eller Odense Kommune kan have haft en Forestilling om, at man var bunden, det kan være, at enkelte Medlemmer have udtalt sig i en saadan Retning, at de kunne føle sig bundne, men Finansudvalget som saadant og Tinget som saadant have ikke været bundne. Til det ærede Medlem fra Odense (Christiansen), der var bedrøvet paa sit Posthus' Vegne, hvad jeg meget godt kan forstaa — det er ikke rart, at faa Sagen udskudt et Aar endnu — skal jeg sige, at han har ikke overbevist mig om, at Odense Kommune var saa brøstholden ved, hvad der skete. Det ærede Medlem modsagde heller ikke min Hovedpaastand, at Odense Kommune vist nok vilde have taget Overenskomsten, som de den Gang fik den, for at faa disse Ting gennemførte, disse Byggeforetagender afgjorte, som virkelig interesserede Kommunen en hel Del, selv om man havde vidst, at det Spørgsmaal om Katedralskolen ikke vilde blive ordnet, som Odense ønskede det. Det ærede Medlem sagde, at det vilde være utænkeligt, at ordne Postforbindelsen i Odense saaledes, at man i en By af Odenses Størrelse skulde have en Fjerdingvej at gaa til Posthuset, men der er ikke Tale om andet end at bevare Indleveringskontoret, som det er nu, saa den Skildring passer ikke ganske.

Til den ærede Ministers Bemærkninger om Friskolebørnenes Rejser skal jeg sige, at jeg miskender ikke, at der fra Statsbanernes og Ministeriets Side er vist Interesse og Velvillie for denne Sag, jeg har kun villet gøre gældende, at den Interesse og Velvillie, der er vist, meget let bliver frugtesløs, hvis man ikke vil gøre det Skridt yderligere, som nu paakræves. Jeg haaber, at det lykkedes mig at godtgøre, da jeg første Gang havde Ordet, at, hvis man ikke giver Børnene Fribillet, saa mange som der er tegnet Plads til paa Landet — og der er jo overtegnet med et saa stort Antal som 6000 — saa risikerer man at ramme hele Institutionen i dens Nerve. Naar Aar efter Aar saa mange Tusind af dem, der ere tegnede, ikke blive anbragte, saa blive de, der have tegnet sig, men ikke faa Børnene, kede af det, det hele synker ned til ingen Ting. Det kan kun holdes oppe ved Opofrelser og Anstrengelser fra mange forskellige Sider, og det kræver Røgt og Pleje, hvis det skal fortsættes. Jeg tvivler ikke paa, efter den velvillige Tone, der gik gennem den ærede Ministers Udtalelser, at denne Sag, naar de paagældende Autoriteter faa den rigtig overvejet, vil faa en heldig og heldbringende Løsning. Lige over for en enkelt Bemærkning af den ærede Minister, i hvilken jeg synes, at han nævnede noget om, at der kun kunde være Tale om Statsskolernes Børn, for saa vidt angaar Landsbyborns Rejser til Kjøbenhavn eller mellem forskellige Stationer i Landet, skal jeg sige, at det har ikke været Udvalgets Mening at begrænse det til Statsskolernes Børn, vi indse aldeles ikke, hvorfor ikke Friskolerne, for saa vidt de besøges af ubemidlede Børn, skulde kunne have samme Begunstigelse.

Endnu skal jeg blot sige et Par Ord om det store Spørgsmaal om Høfdebygningen ved Tyborønkanal. Jeg har lagt Mærke til, at det Foredrag, som det ærede Medlem for Tisted Amts 3dje Valgkreds (N. Andersen) holdt med sin sædvanlige Styrke, og med den varme, personlige Overbevisning, som det ærede Medlem forstaar at lægge for Dagen i sine Udtalelser om disse Spørgsmaal, jeg kan ogsaa tilføje med den store Erfaring, som det ærede Medlem sidder inde med paa dette og lignende Omraader, gjorde en Del Indtryk paa Tingets Medlemmer. Mest Indtryk gjorde den overordentlige Sikkerhed, hvormed det ærede Medlem optraadte i denne Sag som for øvrigt i alle Sager. Det ærede Medlem henviste til, at han havde faaet sit skarpe Blik for Fejl og Misligheder ved Planer til den Art Anlæg derved, at han var bleven vænnet til at øve en aarvaagen Kritik mod sig selv, fordi han i sit lange Liv var bleven vænnet til at betale af sin egen Lomme for enhver Dumhed, han havde gjort, og det var den bedste Kur mod Dumheder. Ja, det er det ærede Medlems Styrke, at han selv har arbejdet sig frem til den Indflydelse, Dygtighed og Stilling, som han har, og jeg tror, at det ærede Medlem har faaet en Baggrund, som han vel kan være tjent med. Men jeg maa ogsaa tillade mig at minde om, at det ærede Medlem heller ikke har undgaaet den Fejl, som saa ofte knytter sig til Mænd, med hvilke dette er Tilfældet, idet de ved at have overvundet saa mange Hindringer, og ved saa bravt at have kæmpet sig frem, have faaet en saa urokkelig Sikkerhed for, at deres Anskuelser ere de eneste rette, og at alle mulige andre Mennesker, selv om de maatte være